

„De mensen weten niet meer welke smaak te kiezen”

„Het is 25 graden en ik kan niet uitrijden. Van zoiets word ik onverdraagzaam.” IJsventer Albert De Beule (56) uit Sint-Niklaas moet even vloeken. Zijn ijssalon op vier wielen staat bij de garagehouder met motorproblemen. Juist bij deze temperatuur, recordverkoop gegarandeerd. Met de bakfiets of met paard en kar zou dat nooit zijn voorgekomen. Het verhaal van de verkoper die al 38 jaar door de straten van het Waasland rijdt met ambachtelijk ijs.

door Wim DEHANDSCHUTTER

„Schepijs, lolly's, slagroom, fruit, potjes, lepels en ga zo maar door.” Albert De Beule inventariseert de inhoud van een ijskar. Niet de zijne, want die staat in de garage. Albert opent de camionette alleen maar om aan te tonen dat hij en zijn collega's bij Wims IJs rondtoeren met rijdende crèmèries.

„In mijn beginjaren - dan spreek ik over de jaren zestig - had ik maar twee smaken in de aanbieding: vanille en chocolade. Later nam ik twee smaken extra mee, variërend van dag tot dag. Tegenwoordig weten de klanten niet meer wat te kiezen uit het ruime aanbod”, beseft de ijsventer met bijna vier decennia staat van dienst.

Tijden zijn veranderd. Vroeger had hij een monopolie op de ijsverkoop op straat, nu moet hij

opboksen tegen vier concurrenten. Ook het vervoersmiddel onderging een evolutie. „Ik begon in de tweede helft van de jaren zestig met een *tripporteur*, een bakfiets zeg maar. Wat later nam ik de ronde over van een collega die met paard en kar rondreed. Bleek dat het paard onderweg keer op keer stopte bij hetzelfde café. Het dier was dat zo gewoon van zijn vorige eigenaar. Vanaf eind jaren zestig reed ik rond met Fiatjes, eerst met de 600, daarna met de 800. En begin jaren negentig werden het de camionettes, zoals je ze nu kent”, herinnert de vijftiger zich.

Na al die jaren brengt Albert zijn producten nog steeds op de ouderwetse manier aan de man: met de bel. Nooit liet hij een luidspreker op het dak plaatsen. „Op zich bestaan de elektronische

Albert De Beule rijdt al bijna vier decennia rond met ijs en nog altijd kiest hij voor de traditionele bel.

© PAUL DE MALSCHÉ

muziekjes nog niet zo lang, vijftien jaar schat ik. Ik besef wel dat een cassette met een jingle minder vermoeiend zou zijn voor mijn armen dan een bel. Maar ik hoef ook niet constant te trekken aan de koord. Even bellen, voort-

rijden, wat later weer bellen. Met intervallen vermijd ik dat ik pijn-scheuten krijg. De meeste van mijn collega's moeten trouwens na negen uur 's avonds overschakelen op de traditionele manier. Veel gemeenten verbieden im-

mers muziek na dat tijdstip.” Klachten krijgt hij nooit van misnoegde mensen die zijn geklingel storend vinden. „Als het later op de avond is, zal ik sowieso minder lawaai maken. En tijdens de schoolperiode is het ook anders

dan in de vakantie”, stelt hij. Vandaag wordt het een rustige dag voor Albert, die zonder wagen technisch werkloos is. „Jammer, bij dit weer verkoop ik goed. Zon of regen bepaalt voor de helft de inkomsten.”